

Corner soul

Βλέπει τη Σοφία από μακριά με τα χαρακτηριστικά μάτια ποντικού, αλλά με τη διαφορά ότι τώρα διακρίνει σ' αυτά ευφορία αλλά και προβληματισμό, συναισθήματα που διαγράφονται τόσο έντονα σ' αυτό το πρόσωπο που λες και κάποιος το ζωγράφισε στον τοίχο του Polythene Pam. Τη μισεί, τον εξοργίζει, την αγαπά. Και τη ζηλεύει επίσης. Που σε ένα σωρό πράγματα είναι τόσο ανεύθυνη και επιφανειακή. Που είναι ήδη μεθυσμένη. Που της επιτρέπει να τον σέρνει από τη μια άκρη στην άλλη για να καταλήξει πάντα μπλεγμένος στις υποθέσεις της. Θα ήθελε κι αυτός ένα παρόμοιο επίπεδο μέθης αυτή τη στιγμή. Όπως τότε που δεν είχε ούτε σύζυγο ούτε ερωμένες. Όπως όταν είχε σύζυγο, ερωμένες ή και τα δυο μαζί. Όπως τώρα, που δεν έχει επίσης σύζυγο, αλλά έτσι και σήκωνε καμιά πέτρα όλο και κάποια ερωμένη θα πεταγόταν να του δαγκώσει το πουλί απορώντας μάλιστα που θα έμενε εκεί το βράδυ ή που θα την έπαιρνε τηλέφωνο το άλλο πρωί, αυτός, που ήταν τόσο της συνομοταξίας δεν-παίρνω-τηλέφωνα-την-άλλη-μέρα. Τι τυχερός ήταν που η Σοφία τελικά δεν είχε παραδώσει την τσάντα με τα λεφτά ή τα ναρκωτικά ή και τα δυο ή τίποτε από τα δυο ή ένας Θεός ήξερε τι άλλο. Τι τύχη να έχει μια φίλη σαν αυτή, ικανή να τον κάνει να τρέχει στη μέση της Ζόμπιλαντ χωρίς καν να του έχει εξηγήσει τον λόγο.

Θα μπορούσε να πάρει αργότερα την...

Θα του άρσεσε επίσης να πει κάνα ποτό στο...

Θα μπορούσε να σταματήσει σε ένα Ibis* να κοιμηθεί εκεί ή τουλάχιστον να ξεκουραστεί. Όλο αυτό με την ηλικιωμένη γυναίκα τον είχε κάνει να ξυπνήσει για τα καλά και να μη σκέφτεται πια καν την αϋπνία.

«Ούτε ο λαβύρινθος ούτε ο μινώταυρος ούτε η Αριάδνη. Εσύ είσαι το καταραμένο κουβάρι» του είχε πει παλιά μια ομορφούλα φιλενάδα του από το Ροσάριο – ήταν μαζί και μετά έπαψαν να είναι, κάναν αιώνα πριν αυτά. Ο ανεκπλήρωτος έρωτάς της, όπως του εξομολογήθηκε κάποια στιγμή, ήταν ο Λέοναρντ Κόεν. Κι ο Σαντίνο, ασυναίσθητα, νέο παιδί τότε, φαντασιωνόταν διακοπές μαζί της στην Ύδρα και ύστερα ότι ήταν ένας χαρισματικός γυναικάς, ερωτευμένος κι ανάμεσα σε δυο γυναίκες, σαν εκείνο τον δίσκο με τον Σπέκτορ. Όταν η κοπέλα τον παράτησε, έβαλε στο πικάπ τον δίσκο με το εξώφυλλο σε σέπια χρώμα και το είδωλο ενός καθρέφτη σ' ένα ξενοδοχείο στο Μιλάνο. Άφησε τη βελόνα να πέσει πάνω στις αυλακιές, και άκουσε το *So long, Marianne* ένα εκατομμύριο φορές. Τι καημός κι αυτός, βρε Σαντίνο, να γίνεις τραγικός ήρωας εκείνα τα χρόνια που ποια Ύδρα, μόνο τη γειτονιά σου ήξερες, και ποια κορίτσια, μόνο εκείνα που έκλεβες από τους φίλους σου είχες.

*Κανένας λαβύρινθος. Μόνο ο λαβύρινθος Όρτα**.* Γελά και το παρδαλό κατσίκι, ταξιτζή.

*Ποιος μινώταυρος και ποια Αριάδνη. Η μόνη Αριάδνη που γνώρισες ήταν η Αριάδνα Ζιλ***, που πήρες μια μέρα με το ταξί.*

* Εταιρεία οικονομικών ξενοδοχείων, όπως και τα Formula 1 παρακάτω.

** Ο παλαιότερος κήπος της Βαρκελώνης με διάταξη που παραπέμπει σε λαβύρινθο.

*** Ariadna Gil (1969-): Καταλανή ηθοποιός.

Το κουβάρι. Ναι, αυτό είναι. Τώρα πια δεν θα έχεις να φάξεις να βρεις την άκρη του νήματος, Λόλα. Τώρα πια το έχω εγώ το κουβάρι. Στο μυαλό μου, στο πουλί μου, στο κενό που λογικά θα έπρεπε να είναι η καρδιά μου.

Η Σοφία τον χαιρετά και παραγγέλνει άλλο ένα για τον Σαντίνο κι ένα ακόμα για την ίδια, κατεβάζοντας και τα τελευταία υπολείμματα από το ποτό στο ποτήρι-σωλήνα. Ο Σαντίνο το ξέρει το Polythene Pam, γιατί είναι το μόνο μαγαζί που παίζει ροκ εντ ρολ σε αυτό τον πεζόδρομο όπου όλα τα μπαράκια παίζουν σάλσα και ρεγκетόν, σερβίρουν διάφορα πικάντικα σκατοφαγητά, και διαθέτουν τεράστιες γιγαντο-οθόνες που προβάλλουν από αγώνες από το αγγλικό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου μέχρι βιντεοκλίπ με κάτι βλαμμένους που φοράνε κάτι πελώρια σακιά και τους πλένουν τα αυτοκίνητα διάφοροι λαχταριστοί κώλοι. Ο Σαντίνο μπήκε στον πεζόδρομο από το πιο απομακρυσμένο τμήμα του καζίνο και του Πύργου Marfite της ομώνυμης ασφαλιστικής, θέλοντας να αποφύγει το κομμάτι αυτό της πόλης που έχει καταστραφεί από τα νυχτερινά μαγαζιά του Πορτ Ολίμπικ. Δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να πέσει πάνω στους πελώριους αιμοδιψείς χουλιγκάνους που σύχναζαν εδώ ή τις τροφαντές γουρουνίτσες, που κυκλοφορούσαν ξεκάλτσωτες αποχαιρετώντας προκαταβολικά την εργένικη ζωή που θα τους στερούσε κάποια στιγμή ο γάμος. Ούτε επίσης ήθελε να αναμειχθεί με τους τρελμένους τουρίστες που κατέβαιναν από τα πολυτελή γιοτ με το μπουκάλι στο χέρι, τύφλα στο μεθύσι, ή τους μαθητές από τα σχολεία της πόλης που σέρονταν σε δάπεδα από χυμένα ποτά, πασχίζοντας, ανάμεσα σε εμετούς και κάνα πήδημα στα γρήγορα, να σηκωθούν κακήν κακώς, για να συνεχίσουν να πίνουν, να συνεχίσουν να δίνουν τα ευρώ τους σε τύπους στυλωμένους πίσω από την μπάρα. Ο Σαντίνο –ένας λόγος παραπάνω που έχει κι αυτό το σφουροκόπημα στο κεφάλι–, δεν έχει καμία όρεξη για

επικλήσεις στον Γιαχβέ να καταφτάσει από την έρημο και να ρίξει βροχή να τους κάψει – από θειάφι βροχή. Αλλά, ειλικρινά, ο μόνος λόγος για να έρθεις εδώ, είναι για να βρεις την Ευρώπη. Και πολύ περισσότερο όταν είσαι ταξιτζής και σε ώρα υπηρεσίας. Εδώ θα μπορούσε να σου συμβεί οτιδήποτε. Μεθυσμένοι τουρίστες να μπουν με το ζόρι στο αμάξι κι ας έχεις πελάτη. Να πεταχτούν μπροστά όταν σταματάς σε φανάρι. Να σου γαμήσουν τους υαλοκαθαριστήρες και να φτύσουν στο τζάμι χασκογελώντας μετά από τα ένα σωρό διαφορετικά που κατέβασαν. Να ξαπλώσουν στην άσφαλο όταν πας να βάλεις μπροστά. Άτομα που έτσι και κάνεις το λάθος και τα περάσεις για πελάτες μπορεί να ξεράσουν πάνω σου, να πηδηχτούν, να φτιάχνουν τη χωρίστρα ή να αλλάξουν βρακί στο ταξί σου, να ξαναξεράσουν, να μη σε πληρώσουν, να σε βρίσουν και να σε χτυπήσουν.

Ζόμπιλαντ...

Όλα αυτά φυσικά είναι ένας ακόμα καλός λόγος για να μισήσει τη Σοφία, αλλά δεν θα τη μισήσει. Δόξα σοι ο Θεός είχε ένα σωρό λόγους για να φτάσει ως εδώ και να τη διαολοστείλει, αλλά δεν θα το κάνει. Επιπλέον, ειδικά σήμερα δεν έχει και πού να πάει. Δεν μπορεί να γυρίσει στο σπίτι. Δεν θέλει να πάρει τηλέφωνο καμία και να είναι μες στην απογοήτευση. Με το κουβάρι βουτηγμένο στον πόνο, όχι. Ίσως μόνο για να κοιμηθεί. Για να νιώσει την αναπνοή της Λέγε-με-Νατ. Ή της Βέρο – της Βερόνικα που δεν είναι νεκρή. Εκεί, στον λάκκο του, κάτω από το ξενοδοχείο Vela θα μπορούσε να αφηθεί να πέσει ηττημένος. Χωρίς μια κουβέντα, χωρίς ερωτήσεις «Πού ήσουν;» ή «Θα με πάρεις τηλέφωνο αύριο;», με ερωμένες που δεν θα αμφισβητούν την αγάπη του.

«Ξέρω ότι καταριέσαι την ώρα και τη στιγμή. Το ξέρω. Σκέφτηκα διάφορα μέρη, αλλά δεν βρήκα τίποτα. Δεν έχω ιδέα πού παίζουν τη μουσική που σου αρέσει».

«Στο αυτοκίνητό μου».

«Έλα, πάρε». Του δίνει ένα ποτό. Ο Σαντίνο το μυρίζει, αλλά δεν μπορεί να καταλάβει τι είναι. «Μη ρωτάς. Βιάζεσαι να γυρίσεις σπίτι;»

«Όχι. Και για την ακρίβεια, θα ήθελα αν γίνεται να έρθω να κοιμηθώ σ' εσένα. Να κάνω ένα ντους και να ξεκουραστώ τουλάχιστον».

«Κανένα πρόβλημα. Ας πιούμε λοιπόν στην τρελή νύχτα που μόλις ξεκινά με τσιγάρα και ποτά».

Η Σοφία πλησιάζει το ποτήρι της για να τσουγκρίσουν με τον Σαντίνο. Πίνουν και οι δύο. Δεν είναι και άσχημο τελικά – έχει γλυκιά γεύση. Η μουσική όμως είναι αλλού παπά ευαγγέλιο. Ακούγονται οι Guns N' Roses. Καταραμένη νύχτα. Ο Σαντίνο κοιτάζει τη φίλη του. Είναι όμορφη, γοητευτική, αλλά ξέρει όλα του τα κόλπα, γεγονός που μοιάζει να καταδικάζει εξ αρχής το όποιο σχέδιο αποπλάνησης έτσι και το επιχειρούσε για να κάνει κάτι, για να μην περάσουν τη βραδιά απλώς κατεβάζοντας το ένα ποτό μετά το άλλο.

«Ωραία, λοιπόν. Για πες μου τώρα αυτό που ήδη ξέρω. Ότι είναι ψέμα ότι επέστρεψες την τσάντα και τώρα δεν ξέρεις τι να κάνεις».

«Την επέστρεψα την τσάντα, τα λεφτά δεν επέστρεψα».

«Ούτε τα ναρκωτικά».

«Τα ναρκωτικά ναι. Σχεδόν όλα. Κράτησα μόνο κάτι φιλά».

«Γιατί, βρε βλαμμένη; Για να μαστουρώνεις μόνη σου τα βράδια που δεν παίζουν το Velvet;»

«Δεν το βλέπω πια. Λοιπόν, ναι, κράτησα κάτι φιλά. Βασικά νόμισα ότι ήταν κάτι που ήξερα, αλλά τελικά ήταν κάτι άλλο. Γαμώ το μου, Σαντίνο. Είναι ηλίθιο να γυρνάς τα χρήματα. Δεν βλέπεις τι γίνεται; Οι αστυνομικοί τα κρατάνε. Στανταράκι».

* Τηλεοπτική ισπανική σειρά, παραγωγής 2014.

«Πολλά λεφτά;» Ο Σαντίνο βλέπει ότι η Σοφία εκμεταλλεύεται τη στιγμή για να πει μια γουλιά από το ποτό της. Το έχει πάρει το μήνυμα: δεν θα του πει. «Μη μου λες. Καλύτερα. Θα αρρώσταινα αν ήξερα».

«Δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Αυτή εν πάση περιπτώσει είναι δική μου απόφαση. Έχω κουραστεί να κάθομαι ώρες στο τιμόνι για το τίποτα. Επιπλέον, υπάρχουν άνθρωποι στην οικογένειά μου που περνάνε δύσκολα. Η αδερφή μου και ο άντρας της είναι κι οι δυο άνεργοι. Τέλος πάντων. Αυτό που με προβληματίζει είναι τα ντραγκς. Χάπια είναι. Μου πέρασε από το μυαλό να τα πάρω. Ξέρω 'γω, να εκμεταλλευτώ την ευκαιρία, να νιώσω ωραία, να βγάλω ένα γούστο, βρε αδερφέ. Πήγα ένα σ' έναν φίλο για να μου πει τι είναι».

«Είσαι ηλίθια».

Η Σοφία προσπερνά τον τόνο της προσβολής –φιλικός, ζεστός– και συνεχίζει.

«Έχεις ακούσει για τη σκοπολαμίνη ή κάτι τέτοιο; Την μπορούγάντα;»

«Γαμώ το μου, Σοφία».

«Είπε ότι πουλιούνται ακριβά, αλλά θα βάλουν λυτούς και δεμένους να τα βρουν. Και ότι όποιος ήθελε να τα πάρει έπρεπε να κάνει γρήγορα. Σκέφτηκα να τα δώσω στον Έκτορ να τα προωθήσει στην πιάτσα».

«Στον Έκτορ;»

Μια σιωπή απλώνεται ανάμεσά τους. «Γιατί όλοι οι ανόητοι κάθονται στο δικό μου σβέρκο;» μονολογεί ο Σαντίνο. Για μια στιγμή του περνά από το μυαλό η ιδέα να εξαφανιστεί, να απομακρυνθεί από όλους και όλα και να μη γυρίσει ποτέ ξανά. Χωρίς να αφήσει ίχνη. Να ζήσει με άλλο όνομα, σε άλλη χώρα, να κάνει καινούργιους φίλους, να ερωτευτεί μια γυναίκα, να μην την απατήσει ποτέ. Κάτι σαν ένα είδος θείας σωτηρίας σε ένα ιρλανδικό

χωριό, φιλώντας κοκκινομάλλες όσο οι πόρτες χτυπάνε δυνατά από την καταιγίδα. Φιλώντας μία μόνο κοκκινομάλλα, όσες και όσο δυνατές κι αν είναι οι καταιγίδες.

Σχεδόν νυστάζει. Κλείνει τα μάτια. Ύπνος...

Το αυτοκίνητο καιγόταν σήμερα το πρωί στον ποταμό Γιουμπρεγκάτ.

Δεν θα έμενε τίποτα όρθιο απ' αυτή την πυρκαγιά, ούτε καν ο ίδιος.

Νιώθει ότι τώρα θα μπορούσε να κοιμηθεί.

Κανονικά θα έπρεπε να τελειώσει το ποτό, να αποχαιρετήσει τη Σοφία και να απομακρυνθεί από τη Ζόμπιλαντ και να πέσει για ύπνο στο κρεβάτι του πρώτου ξενοδοχείου που θα έβρισκε μπροστά του.

Όταν όμως έχεις μεγαλώσει στον δρόμο, σε διάφορους δρόμους, ξέρεις καλά ότι το πρώτο πράγμα που δεν κάνεις ποτέ είναι να αφήσεις μια συνάδελφο στα κρύα του λουτρού.

«Εσύ ξέρεις για τι πράμα τη χρησιμοποιούν;»

«Για να μαστουρώσουν, υποθέτω. Ε και πού το περίεργο; Εγώ από πιτσιρικά μαστούρωνα, κι εσύ επίσης. Τι σημασία έχει το πότε και πώς;»

«Άκου με. Αυτή η μαλακία που πήγες και κράτησες δεν έχει χαρούμενο τέλος. Σου παραλύει κάθε αντίσταση και τη χρησιμοποιούν για να βιάζουν γυναίκες και να κλέβουν από ηλικιωμένους την ψωροσύνταξη που έχουν στην τράπεζα. Αλήθεια, θες να έχεις σχέση μ' αυτό; Θες να το ρίξεις στην αγορά; Να αναλάβεις την ευθύνη για κάτι τέτοιο;»

«Γαμώ το μου, όχι βέβαια...»

Πλέον άκουγαν τους Drive-By-Truckers. Ύπήρχε ελπίδα...

«Επομένως; Τι κάνουμε;»

«Κάνουμε;»

«Βασικά τι κάνω. Τι κάνω; Τα ξεφορτώνομαι;»

Ο Σαντίνο κάνει πως δεν της δίνει σημασία. Η φίλη του αποφασίζει να μη δώσει συνέχεια στην ερώτηση που ο Σαντίνο προφανέστατα δεν σκοπεύει να απαντήσει. Η Σοφία ίσως να σκέφτεται πώς να τα μπαλώσει, να ζητήσει συγγνώμη, να αυτομαστιγωθεί, να καταραστεί την ώρα και τη στιγμή που τα κράτησε, αλλά το μόνο που κάνει είναι να φωνάξει δυνατά στον Σαντίνο: «Μην πίνεις απ' αυτό». Εκείνος πετάγεται ταραγμένος και απομακρύνει τα χείλη του αμέσως από το ποτήρι.

«Βλαμμένη».